

Laatste belofte

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw

Wreed spel

Verloren meisjes

Schijndood

Bloedlijn

Dolende zielen

Vermoorde onschuld

Verborgene waarheid

Laatste belofte

Angela Marsons

Laatste belofte

Deel 9 van de *Kim Stone*-serie

Een seriemoordenaar slaat in een razend tempo toe.
En hij is nog lang niet klaar.

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-492-0287-3

ISBN 978-94-023-2290-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6700-7 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Fatal Promise*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Henry Steadman

Omslagbeeld: © Henry Steadman/ Arcangel

Zetwerk: Textcase

© 2018 Angela Marsons

First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan Keshini Naidoo, zonder wie Kim Stone en haar
avonturen alleen in mijn hoofd zouden leven.
Zij zal altijd mijn goede fee blijven.*

PROLOOG

De late aprilzon weerkaatste op het diepe blauwzwart van de lijkwagen, die veel te groot leek om de kleine doodskist te bevatten. Zelfs de vele, haast spottend vrolijke bloemstukken eromheen deden daar niets aan af.

Een walgelijk kleine kist. Zuiver wit met koperen scharnieren, gedragen op de schouders van vier vrienden van de familie, hoewel minder mensen ook hadden volstaan. Eén paar sterke armen zou voldoende zijn geweest.

De vier grote, sterke mannen die elke vrijdagavond proberen elkaar onder tafel te zuipen in de kroeg kunnen nu hun tranen niet bedwingen. Het zijn echte mannen, van het soort dat boert en scheten laat en elkaar daarmee feliciteert.

Maar op dit moment laten ze hun tranen de vrije loop. En dat mag ook. Niemand zal dat vreemd vinden.

Er hangt een doodse stilte in de kerk terwijl ze zich door het gangpad naar het altaar begeven. Ondanks de tranen, het verdriet en de rouw gaan ze heel geconcentreerd te werk. De doodskist is klein en licht en vormt daardoor totaal geen last voor de vier rugbyvrienden. Maar stel je voor dat er iemand zou struikelen over het opstaande randje van de looper of met een voet zou blijven hangen in de uitstekende draagriem van een te nonchalant neergezette handtas? Wie zou deze kist durven laten vallen? Wie zou daarom bekend willen staan? Wie zou daar iedere bezopen vrijdagavond aan herinnerd willen worden?

En ik weet maar al te goed dat hoe steviger je iets vast probeert te

houden, hoe geconcentreerder je bent, hoe makkelijker het door je vingers kan glippen.

In het voorbijgaan wordt ieders blik naar de kleine witte kist getrokken. Zo'n kleine doodskist heeft immers iets heel lugubers. Maar walging brengt fascinatie met zich mee, besef ik als ik mensen vanuit de verste hoek van de kerk hun best zie doen om een glimp van het kistje op te vangen. Mensen willen dat vreemde object zien, dat teken van de macaber korte reis van leven en dood.

Ergens achter me klinkt een gesmoorde snik, maar de meeste mensen zijn in een van afschuw vervuld stilzwijgen gehuld.

Droevige blikken glijden van de kist naar mij.

Ik reageer echter niet op hun gestaar of meelevende uitdrukkingen. Ze hopen allemaal dat ik naar hen op zal kijken, zodat ze me kunnen laten zien hoe erg ze het vinden. Maar ik wil niet delen in hun verdriet en ik wil het mijne bij me houden.

Ik heb er een werktuig van gemaakt. Nu is mijn rouw een levende entiteit, niet langer de vorm, grootte en kleur die hij voorheen had. Hij drukt niet langer op mijn schouders, maar voedt me. Ik kan hem ruiken, opsnuiven. Als zuurstof dringt hij diep in me door. Zuiver. Goed. Maar vanbinnen slaat hij om in iets wat eerder giftig genoemd kan worden.

Uiteindelijk begint de menigte stilletjes aan de korte wandeling naar de hoek van de begraafplaats, die gevuld is met kleuren, vlaggetjes, knuffels, engelen en cherubijntjes.

Achter me hoor ik mensen zachtjes met elkaar praten. Ik weet dat zij steun zoeken bij elkaar. Arm in arm lopen ze langzaam en respectvol verder.

De dominee verschijnt bij het graf, een gat dat meer geschikt is voor een boom in plaats van een mens. Een plant, een struik, maar geen mens.

Terwijl de kist langzaam de grond zakt, leest de man voor uit de Bijbel.

De snikken achter me veranderen in verdrietige kreten, kreten die niet

binnengehouden konden worden en zich nu tussen de bomen verspreiden.

Dan is het voorbij.

De kist zit in de grond.

Ik voel handen op mijn rug, troostend en geruststellend bedoeld. Sommige blijven kort liggen, andere wat langer. Iedereen wil laten merken dat ook zij hieronder lijden. Ze willen dat ik dat weet, dat ik erin deel. Dat is hun geschenk, hun menselijkheid.

Maar het interesseert me geen fuck.

Ik put geen troost uit hun gebaar.

Ook de wetenschap dat er nu sprake is van eeuwige rust helpt me niet. Ik heb niets aan de clichés en standaard opmerkingen, de goede bedoelingen, de kaarten, bloemen of telefoontjes. Ook onze korte tijd samen helpt me niet.

Wat me wel helpt, is de woede. Die withete furie die in iedere porie van mijn huid lijkt te branden en ieder atoom van mijn wezen heeft doordrongen.

Ik vind troost in de pijn en de wetenschap dat alle verantwoordelijken zullen sterven.

Kim slaakte een zucht van verlichting toen de verpleegkundige klaar was met het openzagen van het kunststof gips. Alle vijf haar tenen zaten er nog aan.

Eindelijk voelde ze weer frisse, schone lucht op haar haast gemummificeerde huid.

Ze kreunde van genoegen toen ze eindelijk aan de jeukende plek halverwege haar scheenbeen kon krabben. Die plek had haar de afgelopen zes weken geplaagd, tot ze het gevoel had gekregen dat ze er langzaam gek van aan het worden was.

‘Voelt dat goed?’ vroeg de verpleegkundige met een glimlach.

‘Reken maar,’ antwoordde Kim. Ze krabde zo hard dat het stuk huid langzaam rood werd. En toch leverde na zes weken eindelijk kunnen krabben niet de bevrediging op waar ze op had gehoopt. Er waren nachten geweest waarin ze overwogen had het gips met haar eigen cirkelzaag te lijf te gaan om maar bij die plek te kunnen komen, maar ze had zich ingehouden, wachtend op het genoegen van dit moment. Helaas was het veel te snel voorbij.

De verpleegkundige gaf haar een nat doekje, waarmee ze dankbaar haar door het gips ingedeukte huid waste.

De verpleegkundige legde het gips weg, terwijl Kim haar rechterbeen naar de rand van het bed schoof. Na zes weken extra gewicht had ze het gevoel dat haar linkerbeen elk moment weg kon zweven.

Er werd een hand op haar dijbeen gelegd. ‘Niet zo snel, inspecteur,’ zei

de verpleegkundige met een veelbetekenende blik. ‘Dokter Shah komt er zo aan. Het gips mag er dan af zijn, maar u bent nog niet klaar om weg te lopen.’ Ze besloot haar woorden met een zacht klopje op Kims been, alsof ze het tegen een kind had.

‘Ja, maar ik moet...’

‘Ah, mevrouw Stone,’ zei dokter Shah. ‘Ik zie dat u weer uw gebruikelijke geduldige zelf bent.’

‘Dokter, ik wil gewoon weer...’

‘Frustrerend, hè, als het lichaam zich niet zo gemakkelijk aanpast aan de wil van het brein?’

Bij het horen van zijn opgewekte toon vernauwde Kim haar ogen.

Dokter Shah staarde haar over zijn brilletje heen streng aan, net zoals hij gedaan had op de dag dat ze binnen was gebracht, vrijwel meteen na de dood van haar collega.

Zijn kalme, zachte stem had haar zo kwaad gemaakt dat ze niets liever had gewild dan van het ziekenhuisbed springen en op de vlucht slaan, ook al had ze geen idee gehad waar ze dan heen wilde. Het enige wat ze wist, was dat haar collega gebroken aan de voet van een klokkentoren lag. Ze hadden haar bij hem weg moeten slepen.

Ze dwong zichzelf terug te keren naar het heden, toen dokter Shah zijn handen op haar enkels legde, alsof hij haar zachtjes in het hier en nu wilde houden.

‘Optillen,’ zei hij terwijl hij op haar linkerenkel tikte en hield zijn hand er toen een stukje boven.

Het duurde even voor haar brein erin slaagde de boodschap aan de al weken niet gebruikte spieren door te geven. Het been kwam omhoog tot het de hand van de arts raakte. Midden in de lucht haperde het, voor haar bovenbeenspier de boel weer onder controle kreeg en het zachtjes op het bed liet zakken.

‘Naar links,’ instrueerde hij. ‘En naar rechts,’ zei hij. ‘De spieren zijn

verzwakt en zullen langzaam weer opgebouwd moeten worden. Uw been is nog niet het oude,' zei hij terwijl hij opnieuw over zijn brilletje keek.

Alsof ze dat niet wist! De melkwitte huid droeg nog altijd het patroon van het gips dat eromheen had gezeten. Een litteken van vijf centimeter op haar scheenbeen herinnerde haar aan de plaats waar het bot zich door de huid heen had geboord.

'Op de röntgenfoto's is te zien dat de breuk goed geheeld is. Maar...' Hij zweeg even.

Daar kon niets goeds op volgen, dacht Kim bij zichzelf.

'U moet toch nog even rustig aan doen. Het zal nog wel een tijdje pijn doen en de spieren moeten weer aansterken na al die tijd niet gebruikt te zijn. Ik wil dat u drie ochtenden per week fysiotherapie gaat doen.'

'Weet u wat ik wil, dok?' kapte ze hem af.

'U moet niet vergeten dat uw been tijd en lichte beweging nodig heeft om echt goed te herstellen. Het aaneengroeien van de botten is slechts de eerste stap...'

'Dokter Shah,' drong ze aan.

Bij het horen van haar ongeduldige toon slaakte hij een dramatische zucht. Toen knikte hij in de richting van de krukken die ze naast de deur tegen een handdoekendispenser had gezet. 'Ik wil dat u die blijft gebruiken tot u in elk geval een paar keer fysiotherapie achter de rug heeft.'

'Dokter,' herhaalde ze nogmaals.

'Goed dan. Als u zich aan licht werk houdt, bij voorkeur bureauwerk, kunt u wel weer gaan werken.'

Kim zwaaide haar rechterbeen van het bed en schuifde ook het linker naar de rand met behulp van haar heup- en kontspieren. 'Dan ben ik dus officieel goedgekeurd, nietwaar, dokter?'

Hij knikte terughoudend, alsof hij ervan overtuigd was dat minstens één van hen spijt zou krijgen van die beslissing.

Kim liet zichzelf over de rand van het bed zakken. Ze stak één hand

omhoog toen zowel dokter Shah als een verpleegkundige haar te hulp wilde schieten. Eerst zette ze haar rechterbeen neer, gevolgd door het linker. Een scherpe pijnscheut schoot door haar scheenbeen naar haar heup.

Ze wankelde.

De dokter stak opnieuw een hand uit om haar overeind te houden, maar Kim schudde haar hoofd en greep zich even stevig vast aan het bed. Ze probeerde het rare gewichtloze gevoel in haar linkerbeen te negeren. Het was net alsof het weg wilde zweven, alsof het niet aan haar vastzat, maar slechts een spookbeen was.

Uiteraard kwam dat doordat haar linkeronderbeen zes weken in het gips had gezeten. Dat wist ze, maar toch was het gevoel van instabiliteit knap griezelig.

Ze concentreerde zich en zette een stap. Wederom die pijn, maar niet zo scherp meer en ditmaal was ze erop voorbereid geweest. Ze negeerde het zweet op haar voorhoofd en zette nog een stap.

Dokter Shah had een stap achteruitgezet en keek alleen toe.

Kim zette nog een stap. Naar de deur.

‘Probeer uw herstel niet te overhaasten,’ zei hij toen ze nog een stap zette.

Ze bedankte hem en legde haar hand op de deurklink. Voor ze de gang in liep, ving ze nog net een glimp op van zijn vriendelijke blik. Ze sloot de deur achter zich en liet daarmee ook haar krukken achter.

Langzaam liep ze de gang van het ziekenhuis door. Ze was vergeten hoe ver ze eigenlijk wel niet van de hoofdingang was. Ze was het ziekenhuis binnengekomen met twee extra benen, waar ze al zes weken mee had geoefend.

Na tien stappen was ze bij de liften. Elke keer als ze haar voet neerzette, voelde het een beetje natuurlijker, alsof een verre herinnering terugkeerde. Helaas bracht de inspanning ook een flinke misselijkheid met zich mee.

Kim leunde even tegen de muur, gefrustreerd dat haar spieren niet meteen klaar waren om tot actie over te gaan.

‘Kan ik u helpen, mevrouw?’ vroeg een vrijwilliger in een rood t-shirt. Op zijn naamplaatje stond dat hij Terry heette.

Ze schudde haar hoofd, maar hij opende een deur rechts van haar.

‘Daar staat een stoel,’ zei hij met een handgebaar naar het kleine kamertje. ‘Ga even zitten, u ziet eruit alsof u elk moment flauw kunt vallen.’

‘Bedankt, maar het gaat wel.’ Kim zette nog een stap, op weg naar de uitgang van het ziekenhuis en weg bij Terry’s goedbedoelde hulp.

Toen ze de automatische schuifdeuren naderde, zag ze de taxi al staan. Ze had de chauffeur opdracht gegeven om op haar te wachten. Ze kon er niet snel genoeg heen.

Het was tijd om terug te keren naar haar werk en haar team. Hoewel niets nog hetzelfde zou zijn, had ze het lang genoeg zonder hen moeten stellen.

Dokter Gordon Cordell stopte voor het appartementencomplex en verbaasde zich opnieuw over de snelheid waarmee zijn lot een wending had genomen.

In die zes weken sinds er op zijn oude school Heathcrest Academy een onderzoek was gestart naar de dood van Sadie Winters, was alles op zijn kop komen te staan. Elk aspect van het elitaire instituut voor de bevoorrechtste en rijkste kinderen van het Black Country was onder de loep genomen en bij datzelfde onderzoek was aan het licht gekomen dat hij een illegale abortus bij Sadies zestienjarige zus had uitgevoerd. Niet dat hij daar een keuze in had gehad. Hij was door haar vader benaderd toen het meisje al minstens drie weken langer dan de wettelijke grens van vierentwintig weken zwanger was geweest. Hij had de in de abortuswet gestelde eis dat er toestemming zou worden gegeven door een andere arts naast zich neergelegd en de abortus toch uitgevoerd.

Godzijdank had hij niets vastgelegd over de procedure en de overgebleven leden van de familie Winters zouden het nu niet meer aan de grote klok hangen.

Maar die trut van een rechercheur en haar team van de politie West Midlands hadden desalniettemin hun uiterste best gedaan om hem ervoor te pakken. Het was ze echter niet gelukt.

Het geheime genootschap van de Schoppen had hem geholpen. Hij was nog altijd intens dankbaar voor de dag dat hij als elfjarige was uitgenodigd om lid te worden van een van de vier geheime genootschappen op

Heathcrest. Hij had genoten van het prestige, het idee om uitverkoren te zijn, en had optimaal gebruik gemaakt van alle voordelen en connecties van de broederschap die na zijn schooltijd waren voortgezet. Eens een Schoppen, altijd een Schoppen. En zoals verwacht waren zijn mede-Schoppen in actie gekomen om hem te beschermen. In elk geval tot het gevaar geweken was... want toen had hij die kaart ontvangen.

De tevreden zucht van opluchting dat hij onaantastbaar was gebleken, was direct verstomd toen hij de envelop had geopend en een verscheurde speelkaart had gevonden. De schoppen negen was in stukken gescheurd. Geen briefje. Geen uitleg. Die waren echter ook niet nodig. De boodschap was overduidelijk: de Schoppen hadden hem enkel en alleen beschermd omdat ze niet hadden gewild dat de politie zijn leven zou ruïneren. Dat wilden ze namelijk zelf doen.

Binnen 48 uur na het openen van de envelop was hij ontslagen uit zijn functie als chirurg bij het Oakland Hospital in Stourport-on-Severn. Zijn gloednieuwe Lexus was dezelfde dag nog opgehaald en zijn vrouw had hem er twee dagen later uitgegooid, toen ze had gehoord waarom hij zijn baan was kwijtgeraakt.

De Schoppen waren niet boos omdat hij de illegale abortus had uitgevoerd. Ze waren boos omdat hij gepakt was.

Maar nog geen week na zijn verstoting was hij door de Dudley Health Authority, de lokale gezondheidszorg, gevraagd om voor hen te komen werken.

En terecht, had hij gedacht. Hij had zijn opleiding genoten aan de beste universiteiten van het land en daarbij had hij, officieel gezien in elk geval, een onberispelijke staat van dienst.

Hoewel zijn nieuwe salaris niet eens in de buurt kwam van het zescijferige bedrag dat hij jaarlijks in het Oakland Hospital had verdiend, kon hij wel weer de hypotheek betalen van zijn oude huis, waar zijn vrouw nu woonde. En hij had ook nog genoeg over voor zijn eigen nieuwe twee-

kamerappartement en de negen jaar oude Opel waar hij nu in reed.

Het was toch allemaal tijdelijk, daar was hij van overtuigd. Dit was gewoon zijn straf omdat ze erachter waren gekomen. Hij moest boeten omdat de politie te dichtbij was gekomen en er een vermoeden was ontstaan van schandalen binnen het met tradities doordrenkte geheime genootschap. Maar mettertijd zou het geluk hem weer toelachen. Het zou niet lang duren voor een van de Schoppen zijn hulp nodig zou hebben omdat er weer een of andere lord of een kabinetslid met een onvoorzichtige tienerdochter op was gedoken die wilde dat het meisje door een discrete arts van haar probleempje verlost zou worden.

En dan zouden ze hem er weer bij vragen. Dan zou ook zijn oude baan ineens weer beschikbaar zijn. Dan stond zijn Lexus weer op de oprit van zijn gemoderniseerde boerderij in Hartlebury met vijf slaapkamers en vier badkamers, en zou zijn vrouw hem ook weer met open armen verwelkomen. Dan zou hij weer thuis zijn.

Maar voorlopig zou hij nog even in dienst moeten blijven van de National Health Service, de gezondheidsdienst van de overheid, en voor een schijntje routineoperaties moeten uitvoeren op het uitschot van de mensheid.

‘O, dokter...’

‘Nu even niet, mevrouw Wilkins,’ snauwde hij. Hij beende langs de voordeur van appartement 1A, terwijl zijn oudere buurvrouw naar buiten keek. Sinds hij de fout had gemaakt om haar te vertellen dat hij arts was, was ze hem bijna dagelijks met een steeds veranderende lijst symptomen gaan bestoken.

‘Maar ik...’

‘Sorry, ik heb haast.’ Hij was nu bij het trappenhuis. Hij kon haar nog iets horen mompelen, maar hij weigerde terug te gaan. Gelukkig had dat mens geen internet! Dan had ze de ene levensbedreigende ziekte na de andere gevonden.

Hijgend beklom hij de twee trappen naar zijn verdieping. Met zijn omvang had hij moeite met de afwezigheid van een lift in het gebouw, ookal was hij de afgelopen maand 7 kilo afgevallen en woog hij nu nog maar 140 kilo. En hoewel hij zijn verbanning uit zijn echte leven niet langer dan nodig wilde rekken, hoopte hij stiekem dat hij voor hij naar huis mocht nog zo'n kilo of 10 kwijt zou raken. Zijn vrouw Lilith had al talloze diëten geprobeerd, allemaal zonder succes. Hij had telkens tegen haar gezegd dat minder eten en meer beweging de enige oplossingen waren. Hij keek er nu al naar uit om haar op zelfvoldane manier te vertellen dat hij gelijk had. De trap en zelf moeten koken hielpen enorm.

Daarom negeerde hij het feit dat hij hijgde, sterretjes zag en er zweetdruppels op zijn voorhoofd stonden toen hij de voordeur opende. Hij had dit flatje al jaren gleden gekocht, maar er slechts sporadisch de nacht doorgebracht.

Hij liep de woonkamer binnen, die elke dag kleiner leek te worden.

Een open doorgang met een ornamentele boog leidde naar een piepkleine keuken zonder ramen en met te veel kastjes aan de muren. Een deur in de ruimte leidde naar de slaapkamer, met daarachter de badkamer.

De flat deed nog even kil en leeg aan als de dag dat hij de sleutels had gekregen.

Hij liep rechtstreeks door naar de slaapkamer, intussen zijn stropdas los slobberend. Toen Lilith hem het huis uit had gezet, had ze hem een paar dagen later toegestaan een koffer met kleren te komen halen. Ze had gezegd dat hij al zijn kleren mee mocht nemen, maar meer niet.

Hij glimlachte spottend. Ze had niet gemerkt dat hij een foto van zijn twee zoons van zijn nachtkastje had meegenomen: Saul, die als chirurg werkte, en Luke, die nog geneeskunde aan het studeren was. Het was een kleine triomf geweest, maar wel een triomf.

Hij voelde net als elke avond in zijn koffer, op zoek naar de foto. Als hij hem naast zijn bed zou zetten, zou hij daarmee bevestigen dat de situatie was zoals hij was. En daar was hij nog niet aan toe.

Zijn mollige vingers betastten de zijden voering van de koffer. Fronsend schoof hij twee paar sokken en zijn tweede paar schoenen opzij. Het enige wat hij verder tegenkwam, waren zijde en de sluitband van de koffer.

Hij keek de kamer rond, al ook al wist hij dat hij de foto niet uit zijn koffer had gehaald. ‘Waar...’

Zijn stem stierf weg toen er een scherpe pijn door zijn hoofd schoot. Hij zakte voorover en hoorde nog net het geluid van brekend glas. Sterretjes dansten voor zijn ogen en misselijkheid welde in hem op. Zijn bewustzijn wankelde. Hij slikte moeizaam, zodat hij niet zou overgeven. Verwoed knipperend probeerde hij de duisternis op afstand te houden.

‘Hallo, dokter Cordell,’ zei een zachte, kalme stem achter hem.

Hij bedwong de misselijkheid, zodat hij zich kon omdraaien en zijn aanvaller kon aankijken.

De stem kwam hem niet bekend voor, maar het gezicht wel. Hij had die trekken eerder gezien, al wist hij niet waar of wanneer. ‘Wat...’

‘Bek dicht, Cordell,’ kapte zijn belager hem af. ‘Wat een geweldige zoons heb jij.’

De arts knipperde in een poging om scherp te blijven zien. Toen pas drong het tot hem door dat hij neergeslagen was met de foto, die foto van zijn geweldige zoons.

Ineens werd de foto in zijn gezicht geduwd. ‘Het is zover, Cordell. Je moet kiezen.’

Kim begon zich ongemakkelijk te voelen toen ze de schuifdeuren van het politiebureau naderde, maar dat gevoel stopte ze meteen weg. Ze was hier al meer dan een maand niet geweest. In eerste instantie had ze fel geprotesteerd tegen Woody's besluit om haar met ziekteverlof te sturen. Ze had volgehouden dat ze vrijwel normaal zou kunnen functioneren, ook al had haar baas' risicoanalyse toch echt op het tegendeel gewezen.

Jack knikte naar haar en glimlachte kort toen ze langs hem liep. 'Welkom terug, mevrouw,' zei hij.

Kim knikte terug, maar zei verder niets.

Ze liep door de vertrouwde gangen. Het was druk door de wisseling van diensten en zowel vreugde als misère hing haast tastbaar in de lucht.

Normaal gesproken nam ze zonder nadenken met twee treden tegelijk de trap naar het kantoor van haar baas, dat op de tweede verdieping lag. Vandaag nam ze de lift. Ze passeerde twee andere directiekantoren voordat ze op Woody's deur klopte.

Het ongemakkelijke gevoel kwam opnieuw opzetten. Ze deed dit al jaren, zonder enig nadenken of enige aarzeling, maar ineens voelde het gebaar niet langer vertrouwd. Ze verplaatste haar gewicht naar haar rechterbeen.

Uit het kantoor klonk zijn diepe stem op, die zei dat ze binnen mocht komen.

Kim duwde de deur open en besepte ineens dat deze man een constante in haar leven was. Het was een gegeven dat hij daar achter zijn bureau

zat, gekleed in een hagelwit overhemd dat scherp contrasteerde met zijn gladde bruine huid en kaalgeschoren hoofd. Het beeld was haar even vertrouwd als de trouwring die hij nog altijd droeg, ook al was zijn vrouw al drie jaar geleden overleden.

Hij zette zijn bril af en legde die op het bureau bij de foto van zijn kleindochter, Lissy. ‘Ben je er weer, Stone?’

Het was precies de opmerking die ze had verwacht, maar de toon was wel anders. Er klonk spanning in door, net als een vleugje gemaakt geduld. Het had geklonken alsof hij de woorden had moeten forceren, alsof het nog te vroeg was.

‘Ik ben weer zo fit als een hoentje, meneer.’ Ze zette een stap naar het bureau toe.

Hij keek haar met een koele blik aan.

Dat was terecht, vond Kim. Ze hadden duidelijk nog iets uit te praten. Ze haalde diep adem. ‘Meneer, ik wil u nog iets...’

‘Therapie, Stone,’ onderbrak hij haar.

Blijkbaar lagen zijn prioriteiten op een ander gebied dan de hare. ‘Dat hoeft niet,’ zei ze meteen.

‘Van wie?’

‘Van mij, meneer. Ik ben prima in staat om weer gewoon aan het werk te gaan.’

‘Ik was het niet eens met je eigen inschatting over je fysieke toestand, dus waarom zou ik het dan wel eens zijn met je inschatting over je mentale toestand?’

‘Omdat ik mijn eigen geest beter kan doorgronden dan wie ook,’ zei ze eenvoudigweg.

‘Stone, ik hou van een goede biefstuk, maar dat maakt me nog geen slager. Er is een afspraak voor je gemaakt met een van de psychologen van het korps en...’

‘Nee,’ zei ze enkel.

Zijn gezicht betrok. ‘Dit staat niet ter discussie.’

Ze haalde haar politiepas uit haar zak en legde die op het bureau. ‘Dat klopt, meneer.’ Ze weigerde ooit nog met een van de psychologen van het korps te praten.

Tien jaar geleden, toen ze nog een gewone agent was geweest, was ze betrokken geweest bij een zaak van kindermishandeling. Op de dag dat ze met jeugdzorg naar het huis was gegaan om het jongetje bij zijn ouders weg te halen, hadden ze hem dood aangetroffen. Een routinebezoek aan de korpspsycholoog was vervolgens volledig geëscaleerd, want de man had geprobeerd haar woede over de zaak te verbinden aan de dood van haar tweelingbroertje, toen ze zes jaar oud was geweest. Het was al erg genoeg dat hij die informatie uit haar personeelsdossier had opgediept, maar ze was pas echt zierend geworden toen hij was blijven volhouden dat ze ongetwijfeld steeds had moeten denken aan de gruwelijke hongerdood van haar broertje toen Kim en hij aan de radiator geketend hadden gezeten.

Ja, ze beleefde Mikeys dood regelmatig opnieuw en ja, dan leed ze onder het feit dat ze hem niet had kunnen redden. Maar dat gebeurde alleen als ze sliep.

Kim had de man steeds opnieuw verteld dat ze gewoon woedend was omdat het verschil tussen het leven en de dood van het kind te wijten was aan de schamele twee uur die het had gekost om de autorisatiebrief voor jeugdzorg getekend te krijgen. Desondanks had de psycholoog in zijn uiteindelijke rapport opgetekend dat ze ‘weigerde cruciale belemmeringen aan te pakken die in de toekomst wellicht problematisch zouden blijken te zijn’.

Gelukkig was haar leidinggevende destijds overwerkt en onderbemand geweest. Hij had het rapport opgeborgen onder de noemer ‘tegen die tijd is het vast mijn probleem niet meer’. Als hij het echter serieus had genomen, was ze waarschijnlijk haar baan kwijtgeraakt.

Woody kantelde zijn hoofd en wachtte op een uitleg.

‘Ik weiger met iemand te praten, dat weet u. Ik ga nergens in zitten graven en dat wilt u ook niet, meneer. Geloof me.’

Afgaande op zijn uitdrukking was hij niet van plan het punt te laten rusten. ‘Het is een verplichting van...’

‘Meneer,’ onderbrak Kim hem. ‘In de basis moet u ervan overtuigd zijn dat ik in staat ben mijn functie te vervullen.’

‘Daar komt echt wel meer bij kijken,’ wierp hij tegen. ‘Een van je teamleden is...’

‘Daar hoeft ik niet aan herinnerd te worden,’ snauwde ze voor ze zichzelf kon tegenhouden. Ze dwong zichzelf op kalmere toon verder te gaan. ‘Uiteindelijk is dat waar u zich om moet bekommeren, toch? Of ik kan functioneren?’

Hij knikte.

‘In dat geval ligt er aan het eind van de week een rapport van een gekwalificeerde psycholoog op uw bureau, met daarin het antwoord op uw vraag. Ondertussen kent u me goed genoeg om me weer aan het werk te laten gaan, toch?’

‘Met Bryant?’

Het lukte haar om niet met haar ogen te rollen. Haar baas vond het duidelijk erg fijn als ze samenwerkte met haar rustige, pragmatische partner. Ze wist alleen niet zeker of Bryant er ook zo over dacht. Ze had hem al weken niet gezien. ‘Natuurlijk,’ antwoordde ze echter. Hopelijk zou Bryant het daar ook mee eens zijn.

Hij dacht even na. Toen knikte hij en schoof haar politiepas weer naar Kim toe. ‘Laat dat dramatische gedoe maar zitten. Dat is niets voor jou, Stone.’

Ze pakte haar penning op, maar zei verder niets. Het was absoluut geen ‘dramatisch gedoe’ geweest. Ze zou echt ontslag hebben genomen.

Even haalde ze diep adem. ‘En meneer, het spijt me,’ dwong ze zichzelf toen te zeggen. Die woorden kwamen maar zelden over haar lippen.

‘Laat maar, Stone.’ Hij klemde zijn kaken weer op elkaar.

‘Nee, meneer,’ reageerde ze koppig. ‘Ik weet dat ik zes weken te laat ben

met mijn verontschuldiging aanbieden, maar ik had uw motieven tijdens het onderzoek op Heathcrest nooit in twijfel moeten trekken. Ik had moeten weten dat het u enkel en alleen om de veiligheid van de kinderen ging. Die fout zal ik niet nog eens maken.'

Tijdens hun laatste grote onderzoek had ze er bij hem op aangedrongen om publiekelijk toe te geven dat de dood van het meisje op de privéschool moord was geweest. Op die manier had ze andere gezinnen op Heathcrest willen beschermen. Hogere machten hadden hem er echter toe gedwongen dat woord buiten de persconferentie te houden. Kim had daarop openlijk zijn integriteit in twijfel getrokken. Wat ze echter niet geweten had, was dat hij een afspraak had gemaakt met Tracy Frost, een verslaggeefster van de *Dudley Star*. Tracy had tijdens de persconferentie meermaals gevraagd of het om een moordzaak ging en die vraag had precies de reactie teweeggebracht waar Kim op had gehoopt, zonder dat dat Woody een bevel van hogerhand had hoeven negeren. Kim baalde ervan dat ze niet door had gehad wat er aan de hand was geweest en misschien baalde ze er nog wel meer van dat het nota bene Tracy Frost was geweest die haar daarop had moeten wijzen. Daarnaast had het er haar opnieuw aan herinnerd waarom ze geen hogere functie binnen het korps ambieerde. Laat Woody zich maar druk maken om al die politieke spelletjes.

Zijn mond vertrok even. 'Voel je je nu beter, Stone?'

'Eigenlijk wel, meneer,' was haar eerlijke antwoord. Sinds die persconferentie had er een wat gespannen sfeer tussen hen gehangen, waar zelfs het verlies van Dawson geen verandering in had gebracht. Ze hoopte echter dat ze nu hun oude relatie van vertrouwen en wederzijds respect weer konden oppakken.

'Het is hier tijdens jouw afwezigheid heerlijk rustig geweest, Stone,' zei hij, maar zijn uitdrukking was wel iets warmer geworden.

'Daar twijfel ik niet aan, meneer.' Kim knikte instemmend. 'Maar nu ben ik weer terug, dus waar is mijn team?'